

Dödens tröskel

Alexander Strandberg

Dödens tröskel

Bokförlaget Forum

Bokförlaget
Forum

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Första tryckningen

Copyright © Alexander Strandberg 2025

Omslag: Miroslav Sokcic

Tryckt hos ScandBook, EU 2025

ISBN 978-91-37-16185-3

Till Leon

Förord

Detta är min historia, mina tankar och mina minnen – så som jag kommer ihåg dem. Det är min sanning. Allt jag berättar beskriver jag utifrån hur jag kände och tänkte där och då. Vissa platser, namn och tidpunkter har jag ändrat för att skydda andras integritet, men själva berättelsen är min egen.

Jag har valt att berätta så ärligt jag kan, med alla dess mörka och smärtsamma detaljer. Inte för att väcka sensation, utan för att visa hur det kan vara att leva med ett beroende – hur det kan ta över hela ens liv, styra ens tankar, känslor och handlingar – samt skada en själv och människor i ens närhet. Många tror att det handlar om karaktär, att man bara kan sluta när man vill. Så enkelt är det inte. Beroendet och begäret kör över allt sunt förnuft.

Något som är starkt kopplat till beroendesjukdomen är skam. Jag skulle vilja dra det så långt som att säga att det är skammens sjukdom nummer ett. Skam är något jag tror att alla människor någon gång i livet bär på och brottas med. Och nu pratar jag om den osunda, mörka, svarta skammen, som begränsar oss från att leva livet fullt ut.

Min historia och mitt förflutna har redan berättats i olika medier i samband med min medverkan i olika teve-produktioner. För mig personligen känns det som har varit ganska avslutat, som ett kapitel som jag har lagt bakom mig. Samtidigt har det varit otroligt fint att gång på gång få höra hur människor har

blivit berörda, inspirerade och ibland också hjälpta av det jag har delat. Det är just därför jag vill ge ut den här boken – för att fortsätta sprida kunskap och insikter, men framför allt för att förmedla hopp. Boken handlar inte bara om det mörka, utan också om vägen till ljuset. Om att det finns en framtid även när allt känns förlorat.

Vägen till att skriva den här boken har inte varit självklar. Jag har känt tvekan, oro och rädsla inför att lämna ut mig själv på det här sättet. Men nu, när historien äntligen är nedskriven, känner jag bara stolthet över boken och att du nu sitter med den i din hand.

Kärlek och respekt,
Alexander Strandberg

Prolog

Apparaterna som är kopplade till hennes kropp piper, det är sladdar överallt och lampor som blinkar oroande. De vitklädda människorna runt omkring försvinner bort, de suddas ut som en blöt, färglös akvarell i mitt försök att nå henne där hon ligger i sjukhussängen. Kanske försöker någon stoppa mig, kanske lägger någon en lugnande hand på min axel. Jag skakar hennes livlösa kropp kraftigt men vägrar att ge upp. Vägrar att tro på det jag ser. Försiktigt lyfter jag mina händer, darrande och blöta av svett, och för dem långsamt mot hennes ögon. Jag lyfter upp båda hennes ögonlock, och synen som möter mig är ett ögonblick jag aldrig kommer att kunna glömma. Pupillen i hennes högra öga slukar det vita för att lämna ett svart hål utan hopp. Det är då jag förstår.

Hon är död. Sandra är död. Kroppen lever, men Sandra finns inte kvar. Något brister i mig. Mitt hjärta pulserar, vill hoppa ur bröstet, och jag hör en öronbedövande resonans av mina egna, häftiga andetag. Mina kinder är blöta. Hon är inte mer, hon kommer aldrig att vara igen. Nej, hon är borta.

Kapitel 1

Klockan är knappt åtta på kvällen och jag sitter i en sliten skinnfåtölj på fritidsgården och väntar på Fredde. Han ska ha med sig haschet och jag ska ge honom en hundring för rökat. Det är vår överenskommelse. Fredde är ett par år äldre än jag, en sådan där kille som ingen muckar med. Han är inte direkt poppis bland brudarna, men många har respekt för honom och vill gärna hänga med honom. För är det någon som har kontakter så är det Fredde. Samtidigt verkar han ganska ensam bakom sin stöddiga gångstil som han stoltserar med i korridorerna i skolan. Han ska tydligen ha det rätt tufft hemma med en morsa som dricker mer än de flesta.

Medan jag väntar på honom sitter jag och tittar på när några polare från parallellklassen spelar teve-spel. Gården är vår plats och vårt hem på kvällarna. Den är intryckt mellan fula höghus i betong och en liten livsmedelsbutik i Björkhagen, där jag redan i tidig barndom snattade godis efter skolan. Väggarna på gården är målade i trista, grå toner, men smyckade med olika affischer från konserter, och graffitikonst som någon frivillig elev har bidragit med. Det luktar lite surt från urdruckna, gamla kaffemuggar och unkna toaletter, vars vattenskada ingen orkar ta itu med.

Men vem bryr sig, det här är vårt ställe. Vi brukar hänga vid biljardbordet och flipperspelen eller i något av alla de andra rummen. Vi kastar pil, spelar kort, spanar på brudar

och utmanar varandra i att hacka en kniv mellan fingrarna så snabbt som möjligt. Ibland håller vi bara till i det lilla kaféet och snackar skit.

Det är oftast samma personer som kommer hit på kvällarna, ibland kan det dyka upp personer från andra delar av stan. Det är alltid spännande. Men just den här kvällen är det bara en person jag vill ska titta in. Jag känner mig extra rastlös och vet varken om jag ska sitta eller stå. Ljuset från en lavalampa flimrar över de slitna sofforna. Det känns som att timmarna går i slow-motion. Jag har snart bränt halva mitt cigarettpaket, eller åtminstone säkert fem cigg på en timme, och fortfarande ingen Fredde.

Jag blundar för att få tiden att gå, men kan inte hålla mig från att titta på dörren var och varannan sekund.

Och när jag nästan har gett upp hör jag dörren öppnas. Där är han plötsligt – Fredde. Klädd i skinnjackan som han har ärvt av sin morbror, en jacka som var cool en gång i tiden, men nu bara ser sliten ut, sliten på fel sätt, och de där jeansen som alltid tycks hänga för löst på honom. Hans hår är rufsigt och ett snett leende sprider sig över ansiktet. Vi hälsar på varandra med den där blicken som säger att snart ska vi göra något vi inte får, men det struntar vi helt i. Adrenalinet börjar pumpa, jag är nervös och peppad på samma gång.

”Tja”, säger han med låg, nästan viskande röst.

Flera av mina vänner har redan provat hasch. Några av dem har sagt att de bara mådde skit och spydde, men då hade de rökt samtidigt som de var på fyllan. Andra pratar om det som om det är det bästa de har gjort och hur kul de har haft och hur mycket de har garvat tillsammans. Jag vet inte vad jag ska förvänta mig, men jag har sen ett par månader tillbaka bestämt mig för att jag definitivt måste testa, jag är ändå tretton år nu, och det börjar bli dags.

Eftersom jag har förstått att jag måste kunna dra halsbloss för att få någon effekt gick jag in i min syrras rum och snodde

ett cigarettpaket för några veckor sen. Jag stack ut i skogen bakom vår lägenhet och tränade på att dra halsbloss med varenda cigarett. Nu kan jag det, och jag är redo.

Fredde nickar mot mig och pekar på ytterdörren. Jag reser mig genast upp, och tillsammans går vi ut på den kalla betonggården.

”Får jag bomma en cigg eller?” frågar Fredde.

Jag kollar ner i mitt ciggpaket, där det ligger tre cigg kvar. Jag ger honom en.

”Bra”, säger han med ett leende och gör en lätt gest med huvudet, ”vi drar vidare.”

Den fuktiga kvällsluften biter i huden och blandas med den rökiga cigarettlukten. Vi går bort mot det gröna, intetsägande höghuset intill gården, som ser ut att smälta ihop med den mörka himlen ovanför. Vi öppnar porten och tränger in oss i den lilla hissen. Väggarna är dekorerade med skateklistermärken, talanglöst klotter och en sprucken spegel. Hissknapparna är så välanvända att man precis kan ana vilka våningar de kan ta oss till. Jag trycker på den som tycks ha rester kvar av siffran nio. I hissen på väg uppåt, mellan våning sex och sju, trycker Fredde snabbt på nödstoppsknappen. Hissen gungar till och stannar tvärt. Ett svagt, gnisslande ljud från kablarna ovan. Det här har han gjort förr. Han ler lite, den där glansen i ögonen som jag känner så väl.

”Kolla här”, säger han och drar fram en liten brun bit från jeansfickan. Hans röst har en sorts triumf i sig.

Nervositeten och spänningen i det trånga utrymmet växer. Jag har väntat på den här stunden. Jag har sett hasch tidigare och har även varit bland personer som röker, men det här är min egen bit och nu är det min tur att testa på riktigt.

Fredde frågar om jag vet hur man meckar, och jag svarar nej. Då drar han upp ett paket rullpapper och en rullmaskin. Han kan nämligen inte rulla för hand, och såklart inte jag heller. Han lägger tobaken i sin handflata, biter av en del från

en haschbit och lägger den på tobaken och börjar elda på den under en knapp minut. En söt lukt fyller hissen. När han är färdig smular han ihop allting och petar ner det i rullmaskinen och ut kommer en liten joppe.

Han ger den till mig och ber mig tända. Det tar mig bara en sekund att få fyr på den, här finns ingen tid att spilla. Drar några djupa halsbloss och passar jointen tillbaka till Fredde, som gör likadant. Efter någon minut har vi rökt upp hela alltet och Fredde ger mig en blick som vill säga: "Hur känns det?"

Medan lungorna fylls med rök, fylls jag också med ett välbehag. Plötsligt blir alla tankar, som ständigt snurrar i huvudet, tystade. Alla mina rädslor är som bortblåsta. Den där inre rösten som annars ständigt gör mig påmind om hur dålig jag är – att jag inte passar in, att jag inte är som andra, att människor kan se på mig hur osäker jag egentligen är – är borta nu. Den hörs inte alls. Allt är bra igen. Stormen har mojnät. Det är som att jag får en kram – en lång, varm, trygg kram. För första gången på flera år är jag verkligen hemma.

Efter en stund åker vi ner till bottenvåningen och kliver ut. Fredde kollar på mig och flinar brett med sina röda ögon: "Hahaha, du är ju skitbäng ju!"

Jag börjar skratta, och fortsätter skratta medan vi går tillbaka till gården. Sätter mig i ett av rummen längst in i lokalen, där några polare sitter och spelar kort. Jag sjunker djupt ner i soffan. I mitt huvud och bröst är det lugnt och skönt. Jag vet att det här inte kommer att bli den sista gången som jag tar en joint. Jag kommer att kunna göra vad som helst för att få uppleva den här känsla igen. Om alla bara skulle röka hasch, om alla bara fick känna den här frihetskänslan – då skulle världen vara en bättre plats. Eller i alla fall en lättare plats.

Kapitel 2

Pappa och jag står vid köksbänken och tjafsar. En av våra tusentals dispyter här i lägenheten på Åhusvägen 21 i Björkhagen. Just den här gången är det som om vi båda vet att något håller på att hända, men det går inte riktigt att sätta fingret på vad. Jag tror inte att någon av oss riktigt vet varför stämningen är så spänd just ikväll. Kanske är det för att jag var ute för länge med någon av mina högstadiepolare i går kväll, kanske är det för att jag har struntat i några av ishockeyträningarna under veckan. Eller så är det en kombination av alla de små irritationsmoment som vi båda bär på, som behöver pysa ut.

På diskbänken bredvid pappas bredaxlade gestalt står en filmjölksförpackning och ett paket med knäckebröd. Samma middag varje kväll: fil med knäckebröd som han smular ner med sina grova arbetarhänder. Hans blick är skarp och jag kan läsa hans laddade kroppsspråk. Mitt hjärta börjar slå snabbare. Det är som om vi är fast i en evig loop av missförstånd och obehag. Kommunikationen mellan oss är nästan obefintlig, när vi försöker prata med varandra är det som att vi talar två helt olika språk. Det är som att han aldrig riktigt ser mig för den jag är, utan kanske bara för det jag inte är enligt hans måttstock.

Tidigare under uppväxten kunde jag känna en viss respekt för honom. Men grunden till respekten har förändrats med åren. Nuförtiden grundar sig respekten mest på rädsla. En rädsla för att han ska bli arg, för det blir han ofta. Hans ögon

kan plötsligt bli kalla och hårda, och jag vet att när den blicken kommer är det ingen idé att försöka säga något. Jag har lärt mig det den hårda vägen. Att vara tyst är det bästa sättet för att stormen ska blåsa förbi.

Så när vi är oense även denna kväll försöker jag avleda det hela genom att mumla något mindre begripligt och smyga ut ur köket. Går in i mitt rum och lägger mig i min smala, ganska osköna säng och tittar upp i taket. Ligger så i någon halv minut.

Plötsligt slår dörren upp och handtaget studsar mot väggen, där det redan finns ett rejält märke. Jag läser av hans ansiktsuttryck och kroppspråk: den djupa rynkan mellan ögonbrynen, isblocken till ögon, de spända axlarna. Luften känns tung att andas och rummet tycks krympa mer och mer för varje sekund som går. Jag vet vad som kommer att komma, så jag tar ett så djupt andetag jag kan och intalar mig själv att inte käfta emot. Med händerna i sidan tar han ett par steg in i mitt rum. Hans röst är som ett vapen, varje ord noga valt, skärande och precist. Det handlar om att jag har gjort fel och inte lever upp till hans förväntningar, om vem jag borde vara – den perfekta sonen, den där versionen av mig som bara existerar i hans tankar. Han pratar i ett oavbrutet flöde, som om han måste driva in varje punkt i mitt huvud, och jag sitter bara där på sängen, tyst, låter honom hålla sin monolog. Min blick är fäst på den turkosvita trasmattan som har sett alla våra bråk. Min blick sysselsätter sig med att lägga fransarna till rätta i välordnade rader. Men ändå träffar hans ord mig rakt i magen. Jag försöker att hålla ihop, försöker att hålla känslorna i schack, trots att jag bara vill skrika tillbaka.

”Ja pappa, jag ska tänka på det”, säger jag, samma ord som alltid kommer efter hans monologer. Som en inövad barriär. Jag anstränger mig på bästa sätt för att han inte ska kunna läsa något annat än undergivenhet i mina ögon.

Så stänger han dörren bakom sig.

Men jag kan inte andas ut. Jag har lärt mig att det inte är över, att han kommer att stå där i dörröppningen snart igen, så jag kan inte lägga mig till rätta i sängen och slappna av.

Mycket riktigt öppnas dörren åter med ett ryck. Hans blick är kallare nu och ansiktet blodrött, svetten pärlar sig i det mörka hårfästet. Kan jag ha irriterat honom med min snabba reträtt? Kan min frånvaro av mothugg ha visat att jag inte tar honom på fullaste allvar, som han förtjänar?

Han pressar ut sina ord från de ansträngda läpparna, ännu skarpare den här gången, om hur jag har misskött mig i skolan, hur jag borde visa respekt för vuxna människor och hur jag slösar bort min talang som hockeyspelare. Hans röst är som ett eko som inte lämnar rummet. Jag vill bara försvinna in i väggen eller under golvet, vävas in i trasmattans trådar och låta honom fortsätta trampa på mig.

En kvart senare är allt som vanligt för pappa igen, som om inget har hänt. Jag hör honom slamra med tallrikar i köket, ljud som sen överröstas av hockeykommentatorerna på radion. Själv sitter jag kvar och stirrar på dörren.

Fan, pappa, du är ju min pappa, tänker jag. Det är väl mig du ska backa och inte rektorn och alla himla högstadielärare. Varför lyssnar du alltid på vad alla andra säger om mig? På andra föräldrars åsikter om mig och mina fel och brister. Varför kan du aldrig lyssna på mig? Redan när jag var liten och du och mamma fortfarande bodde ihop kunde du bli så arg, varför?

Innan mamma och pappa skiljde sig, bodde vi hela familjen i en annan lägenhet i Björkhagen. Jag minns hur vi på fredagarna brukade ha ett slags familjemöte. Vi samlades då i köket runt matbordet, jag, mina två storasysstrar, mamma och pappa. Vi hade en låda, en gammal urdiskad Bigpack tresmak-glassburk med krackelerad etikett, som vi skulle lägga lappar med ris och ros i. Det var mammas idé att ha dessa möten. Jag gillade dem

inte alls, de var ett uruselt sätt att inleda helgerna på eftersom det alltid bara var fråga om att ge ris till pappa. Och det enda jag ville var att han och mamma skulle komma överens och sluta bråka med varandra – och att den där diffusa klumpen som ständigt fanns i min mage skulle försvinna. Jag försökte rikta min uppmärksamhet mot det som var bra med de här fredagssammankomsterna, som att någon i familjen hade bakat något gott. Jag älskade godsaker, det kändes som plåster på sårn och bomull runt riset vi hade bundit till pappa.

Men innerst inne ville jag inte sitta där, det kändes som om det var mitt fel att de bråkade. Mamma var min trygga borg, som alltid var hemma när pappa var på jobbet. Det var mamma som ropade från balkongen att maten, som hon lagat från grunden, var klar när vi barn var ute på gården och lekte. Det var hon som läste godnattsagor varje kväll och det var henne jag alltid sprang till när jag var ledsen. Det var hon som kunde trösta och lugna ner mig när jag inte klarade det på egen hand. Men jag tyckte ändå synd om pappa när hela familjen vände sig emot honom. Jag älskade trots allt både min mamma och min pappa. Hur skulle jag kunna ta någons parti? Det gick bara inte.

Samtidigt var det jobbigt att pappa kunde bli så arg på mig när jag ställde till det för mig själv och för andra. Jag var ett impulsivt barn och många sa att jag var en riktig busunge. Inte sällan fick mina föräldrar samtal hem från någon annan förälder eller lärare som ville berätta vad jag hade hittat på. ”Nu har han lekt med bensin igen . . .” eller ”Idag har vi haft det kämpigt med Alexander igen. Han har tagit med sig en luftpistol till skolan och skjutit på David i klassen.” Jag visste visserligen alltid att jag hade gjort fel, men det hade varit så skönt om pappa hade kunnat stå upp för mig efter något av alla dessa samtal. Jag – den där lilla, vilsna killen som bara hade tänkt lite för fort i stunden eller inte hade tänkt alls – menade trots allt inte något illa. Jag hade önskat att pappa hade pratat

med mig i stället, frågat hur jag mådde och hur saker och ting hade kunnat ske i stället för att bara banna mig och låta skammen sakta äta upp mig inifrån.

När jag började mellanstadiet gick jag från att vara en glad och sprallig kille med ett hjärta som bankade för andra, till att börja tvivla på mig själv och på min egen förmåga. Det kändes alltid som att det var viktigare för pappa vad alla andra tyckte om honom och mig än vad vi faktiskt tyckte om varandra.

Jag kom att sluta berätta saker för pappa, jag visste ju att jag skulle få stora lass med skit. Det var lika bra att inte säga något alls och hoppas på att mina mer eller mindre genomtänkta snedsteg inte skulle komma fram, det var bara att hålla andan, vänta och se. Visade jag mig sårbar blev jag attackerad av vuxenvärldens vassa käftar som ville slita mig i stycken, så varför skulle jag göra det? Bättre att försöka lösa mina problem själv, på mitt rum, i min egen värld med dånande musik i öronen.

Men han var inte alltid arg, min pappa. Ett minne med honom kommer nog alltid att leva kvar inom mig. Jag var sex år gammal och på strålande humör när jag flög nerför de vindlande stentrapporna utanför lägenheten i Björkhagen. Jag ropade så att min röst studsade mellan de smutsgula fasadväggarna i trapphuset och kände mig som en kung. Jag hade äntligen lärt mig cykla och skulle visa upp mig på min röda cykel som pappa hade gett mig. Nere på gården letade jag efter grannungar att imponera på. Sensommarsolen hade tittat fram bakom ett grått moln, men det var ännu blött både på cykelsadeln och på asfalten. Men en blöt sadel var inget som kunde stoppa en cykelkung.

Jag trampade runt på den asfalterade innergården medan vinden grep tag i mitt kritvita hår. Jag plingade lite extra på ringklockan, kanske kunde jag fånga någons uppmärksamhet. Kanske var det några kvarglömda kriterior vid den noggrant ritade hagen utanför uppgång 1C eller den extra stora vattenpölen

som fick mig ur balans, det minns jag inte, men från en sekund till en annan hörde jag ett kraschande ljud och föll omkull. Jag låg på marken, alldeles paralyserad, osäker på vad jag skulle ta mig till. Det började bränna och svida välbekant på knäna. Min ringklocka och min krasch visade sig vara anledningar nog till att reta upp den gamla tanten på våning tre, när jag nu låg gråtande på marken nedanför hennes balkong. Min vita åttiotalistischa med Musse Pigg var inte så vit längre och båda mina bara sommarknän, som redan fått sin beskärda del av skrubbsår, var nu helt sönderslagna. Cykeln låg över min arm och blodet sprutade.

”Men håll käften skitunge!”

Tanten skrek från balkongen så att rösten sprack medan hon spände ögonen i mig. Jag kunde svära på att jag såg det glöda i hennes empatilösa blick. Hon knöt nävarna så att knogarna vitnade och påminde mig om en beige version av en häxa ur mammans godnattsagor. Jag lovar att jag kunde se en hårig vårta på hennes näsa, bara jag kisade lite.

I hela sitt liv hade hon jobbat som lärarinna, ett konstigt karriärval i hennes fall, kan man tycka. Hon var alltid arg och det var tydligt att hon inte gillade barn.

Hon vrålade igen mot mig och jag försökte samla mig, men paniken slog till och jag visste inte hur jag skulle reagera. Hela min kropp var som förlamad. Skräcken bara växte och jag kunde inte resa mig upp, jag kunde inte ta mig därifrån. Och just då hörde jag ljudet av snabba steg. Vände på huvudet och såg pappa komma rusande mot mig, hans ansikte fokuserat och allvarligt. Han slängde bort cykeln från mig och lyfte upp mig i sin famn. Min pappa, min stora starka pappa. Han skrek åt den gamla lärarinnan. Hans röst var som en mur mot hennes skarpa ord. Efter att ha läxat upp henne medan hon stod där uppe på tredje våningen bar han både mig och cykeln uppför alla trappstegen och hem till lägenheten på våning två. Häxans röst hördes allt mindre, och till slut tystnade den.

I pappas armar kunde lugnet sippra in i mig igen. Han, min hjälte, min egen MacGyver, som alltid visste vad han skulle göra och alltid kunde fixa saker. Snart hade han tagit fram en balja vatten i köket och lagt ner innerslangen som bubblade, för att sen montera tillbaka däcket på cykeln så att jag kunde sticka ut och trampa igen, skaffa nya pypunkor, nya skubbsårs-äventyr och nya skråmor på ramen.

Det var en ny känsla som fyllde mig – att känna mig skyddad och räddad av min far och att det var okej att vara ledsen och dela sina tårar med någon. Jag knep ihop ögonen, sparade ögonblicket, och visste att jag någon gång kommer att bli stor nog för att kunna skydda pappa i gengäld. Jag vilade min gråtstänkta kind mot hans bröst. Han doftade lite rakvatten, lite sågspån, lite svett. Och just i den stunden trygghet.

Jag sitter kvar i sängen och stirrar på dörren efter att pappa slängde igen den en andra gång. Det kokar i mig nu, den här gången kan jag inte svälja hans ilska mer. Så jag reser mig ur sängen och går in i köket, där pappa sitter med sin filtallrik i ena handen och en sked i den andra och lyssnar på radio. Jag säger vänligt men bestämt att jag inte orkar mer. Pappa släpper både tallriken och skeden på köksbordet, reser sig upp från soffan och knyter näven i fickan, hans ögonen blixtrar. Orden som haglar över mig, varenda mening en anklagelse, varje ord ett slag. Det är som att jag ska explodera, är så förbannat trött på det här. Vad vet han om mig egentligen? På ett ögonblick höjer jag rösten, säger något tillbaka, vet inte riktigt vad, men nu skriker vi på varandra. Adrenalinets pumpar i ådrorna. Jag vill inte backa som jag alltid brukar när han kommer nära mitt ansikte och spänner ögonen i mig. Och plötsligt är han där, alldeles för nära, ansikte mot ansikte, hans ögon bränner samtidigt som hans kaffeand-dräkt blandas med droppar av spott och når min kind. Jag vet vad som kommer att komma närmast, han kommer att mala på

tills jag ger mig, tills jag tystnar och låter honom vinna. Men den här gången ... jag kan inte längre. Det är som om något släpper, något som har byggts upp under alla de här åren och nu måste bort. Musklerna rycker som de vore av eget liv. Jag sätter händerna mot hans bröst och puttar honom, hårt. Hans kropp rycker till och han tar några vinglande steg bakåt för att fånga upp fallet med sina händer mot bänkskivan.

Chockad över mig själv och rädd för vad som nu ska hända får jag syn på stekpannan på spisen, den där gamla gjutjärnspannan, och innan jag hinna tänka lyfter jag den i min högra hand. Han vänder sig sakta mot mig igen. Jag håller upp den mellan oss, som om jag är redo att slå, markerar att jag kommer att försvara mig. Han ser på mig, hans ögon förändras. Jag ser förvåning, kanske till och med ett styng av rädsla och han säger:

”Ska du slå mig nu?”

Världen stannar upp i några sekunder, som om vi båda står stilla i tidens grepp medan vår relation skiftar färg. Och där, mitt i rörelsen, släpper jag stekpannan rakt ner i golvet. Med darrande händer och torr mun rusar jag ut genom hallen. Drar på mig gympadojorna och lyfter av bomberjackan från kroken på väggen, och innan pappa ens hinna reagera är jag ute genom dörren.

Jag springer över innergården och stannar upp så snart jag har rundat grannhusets kortsida. Med andan fladdrande i halsen hukar jag mig för att knyta dojorna. Jag vänder mig om några sekunder och tänker i en kort stund att pappa kanske ska dyka upp där och fånga upp mig. En del av mig hoppas, en del av mig göder min ilska med bränsle. Förstår han också hur avgörande det som vi just delade där i köket var för oss två? Den här kvällen förändras vår relation för alltid.

Gubbjävel! Pappa, varför ser du mig inte? Min rädsla slåss mot vreden och barnet inom mig skriker efter tröst och bekräftelse.

Jag drar upp dragkedjan på jackan och fäller upp luvan över huvudet. Med händerna i fickorna strövar jag planlöst runt i

Björkhagens centrum, passerar centrumhuset med dess gråa nyanser som andas funktionalitet och nedstämdhet. Fiskar upp min sony-walkman ur jackfickan, stoppar lurarna i öronen, trycker i gång en mixed-tape med hiphop. Jag behöver komma bort från allt där hemma, bara vara för mig själv. Samtidigt känner jag mig som den mest ensamma i världen.

Fortsätter att gå i cirklar utan att tänka på vart jag är på väg, försöker lugna ner mig. Tårarna kommer. Snart hulkar jag utan kontroll. Jag vet inte om det är för att jag är ledsen, arg eller om det är en blandning av båda. Men ilskan tar över, slukar mig likt luvan på min tröja. Denna ilska hjälper mig framåt, blir ett sätt att skydda mig från världen och alla människor där ute. Där ute där ingen är med mig, endast emot mig.

Efter den där kvällen i köket slutar jag att lyssna på pappa. Slutar komma hem på avtalade tider och struntar fullkomligt i konsekvenserna av det. Startskottet på min revolt är i gång.

Jag har tidigare skött min hockeyträning hyfsat bra. Jag har trivts bra med sporten och gillat tugget bland oss grabbar i omklädningsrummet. Matcherna har gett mig adrenalin och jag har älskat pressen på plan. Men det jag kanske har älskat allra mest är att jag har blivit någon som andra uppskattar och ser, och får vara bra på något.

Men i stället för att sticka hem efter skolan och hämta min hockeytrunk och dra till hockeyrinken i Zinkensdamm så får trunken nu hänga med mig hem till mina nya polare. Polare som bor ett stenkast från mig och pappa i ett höghus i socialtjänstens regi. Polare som kan hjälpa mig att ge mig ruset, kicken och lugnet.

Jag gillar hur det fyller tomrummet som jag har burit på så länge, och hur det bedövar alla jobbiga tankar. Tankar på att inte passa in. Tankar på att inte vara som alla andra. Tankar på att inte duga som jag är. Nu slipper jag äntligen dessa tankar. De blir tystade.